

“REVENGE PORN”

Crònica d'una addicció

"S'ha acabat. He arribat al límit de les meves forces. Ets una filla de puta" - em va dir la Sara a crits tancant la porta darrere meu.

Vaig quedar completament sola. En estat de xoc. Després d'una batussa monumental, la meva dona m'havia deixat definitivament. Era la conclusió de set anys de convivència.

Tot es va aturar. L'habitació es va tornar fosca, tèntrica, aliena. En la penombra, només una pantalla de disset polzades s'obria als meus ulls i em vaig deixar empassar per una llum blavosa, elèctrica, esmorteïda. En el meu abandó, m'hi vaig abocar amb l'única voluntat de devorar alguna droga virtual que mitigués la meva desesperança, una droga que alliberés el meu pensament, els meus músculs i em permetés obtenir un estat de letargia; que esborrés el dolor físic en què s'havia transformat el meu dolor emocional. Jo estava rabiosa. Soc una addicta a la pornografia i vaig decidir, com en tantes ocasions, utilitzar el sexe per amagar el que sentia. Anhelava que els meus nervis cristal·litzessin. Volia insensibilitzar la meva ment i no em permetria pensar en res més que no fos en l'autocomplaença. Necessitava urgentment un orgasme que m'injectés una generosa dosi d'endorfines que m'alliberessin del dolor. No volia pensar en la Sara. El meu objectiu era masturbar-me sense dilucidar cap objecte sexual; delirar amb situacions i sensacions abstractes; saturar els meus ulls amb imatges psicodèliques i el meu tacte amb percepcions psicotròpiques que em portessin al deliri. No volia pensar en ningú, i menys en ella. La xarxa, amb un sol clic, em permetia gaudir del catàleg més assortit i nodrit de pràctiques sexuals mai vist en tota la història de la humanitat. Pàgines i pàgines amb imatges i paraules obscenes es combinaven febrilment en un algoritme infinit de possibilitats. Per encendre la flama del meu desig, vaig anar desplaçant el punter del ratolí a la pantalla per les pàgines més explícites i lúbriques. Podia veure com vibraven luxuriosament i sense treva multitud de personatges foscos i amorfs que m'evocaven l'infern musical de El Bosco.

Per molt que m'esforcés, no aconseguia excitar-me. Aquelles imatges hardcore esdevenien clixés a força de repetir-se i reeditar-se; em resultaven convencionals i previsibles. Eren un producte més destinat al mercantilisme més esbojarrat. M'avorrien i em desesperaven al mateix temps.

Tot i ser (com jo mateixa m'incriminava, provocativament i despectivament) una "bollera", vaig intentar com a últim recurs que els meus instints s'inflamessin davant les imatges de pràctiques sexuals exclusivament masculines. Les considero més realistes i menys fingides. La carn expressa efectivament el que sent i la falsedat té poca cabuda. Els

òrgans responen a estímuls carnals i revelen lliurement la seva naturalesa. L'orgasme és una evidència en si mateix.

Però els meus intents van ser de nou frustrats. No ho aconseguia. Cada vegada estava més tensa. Notava a la gola una amargor penetrant de sobres coneguda. Un pop imaginari s'aferrava a la meua cara i m'impedia respirar. Les seves ventoses se m'enfonsaven als ulls. M'ofegava i sentia cada vegada més humida i freda la meua roba, que se m'adheria al cos. Com una anaconda em recaragolava i m'anava oprimint lentament.

Entre la immundícia que el monitor em projectava a la cara, vaig percebre una paraula desconeguda fins aleshores per a mi: "revenge porn". El meu cervell va traduir matusserament les dues paraules i va dilucidar un significat: "revenge pornogràfica".

Amb el mateix entossudiment que una mèdium invoca obsessivament presències no terrenals, vaig teclejar al camp de recerca "revenge porn". Després d'un gargamelleig, Google va llançar-me a la cara aproximadament 643.000 resultats (0,58 segons). L'entrada principal era yugotposted.com. Ensopegant amb els meus propis dits, transmutats ja en tentacles, vaig esclafar la tecla "intro". La pantalla va parpellejar i em va oferir infinitat d'imatges de persones nues: homes i dones en posicions lúbriques, vídeos casolans amb deficient qualitat, representacions de pràctiques sexuals extremadament íntimes, que en conjunt i per la seva vulgaritat, mancaven d'interès excepte per un matís: eren imatges robades i tenien com a únic propòsit la revenge.

Les persones allà representades havien estat penjades a la xarxa sense saber-ho. Eren innocents. Sense vocació de màrtirs, eren exposades a la lapidació tal com es practica en les societats més retrògrades. Majoritàriament, es tractava de cossos de dones; la paritat políticament correcta brillava per la seva absència. Com si es tractés de Santes, eren condemnades i exhibides per ser crucificades, socarrades i mutilades per la multitud virtual. L'horda s'apropiava del dret a insultar-les i difamar-les, a arrencar-los la pell i a enfonsar en la seva carn sagetes emmetzinades, ofegant així les frustracions col·lectives. Els valors més mesquins i sexistes es revelaven i triomfaven davant el sentit comú i cinc mil anys de civilització. L'ètica i la filosofia eren defenestrades i arrossegades pel fang.

Amb el rostre desencaixat, vaig reparar en el cop mestre de la monstruosa atrocitat que s'oferia als meus ulls. Aquestes dones tenien la possibilitat de redimir la seva condemna a canvi d'una suma de diners. Amb un cinisme desmesurat, el pagament es podia fer efectiu a través de targeta de crèdit o Paypal. Aquesta crueltat només és comparable a un segrest, amb l'agreujant que aquí és la mateixa víctima qui paga el rescat.

Sobtadament, una sacsejada va recórrer el meu cos com una convulsió epilèptica. Vaig pensar que, a un clic de distància, el disc dur del meu ordinador custodiava nombroses

gravacions, fotos i pel·lícules on Sara, escudada en l'una falsa intimitat, actuava amb la procacitat d'una prostituta.

La xarxa em brindava la possibilitat de restaurar el meu dolor, de baixar a les profunditats abissals de l'infern humà i venjar-me d'ella. Aplicaria la llei del Talió: subministraria el principi jurídic de justícia retributiva sense donar-li l'opció de ser jutjada, sense concedir-li la possibilitat que un advocat o un sacerdot sentís la seva declaració d'innocència. Era una ocasió única per arruïnar la dignitat d'ella per sempre, oferint la seva intimitat més sòrdida al món, llançant-la a la immundícia sense cap aprensió ni remordiment.

Sentia ja com a immediata gratificació un consol ancestral, atàvic, pre-humà, com el que de segur havia experimentat més d'un Australopithecus en l'instant d'assestar el cop precís i mortal que partia el crani del seu adversari.

I és que Sara havia esdevingut això: la meva adversària... i la xarxa em brindava una meravellosa oportunitat de venjança. De manera única i singular tornava a la barbàrie anònima i gratuïta.

Em van dir que, tal com havien anat les coses, jo necessitava ajuda, però no estic disposada a sortir tan fàcilment de l'estat d'equilibri en què em trobo. Què hi faig dins la garjola i davant d'una psicòloga forense després que la porca de la Sara em posés la denúncia?

El cert és que jo no me'n penedeixo absolutament de res. Com enmig d'un malson, i únicament i exclusivament amb l'objectiu d'alliberar-me de la presó, li he narrat a aquesta tia que tinc al davant tot el que m'ha passat. Aquesta miserable ja sabrà què fer amb la informació que li he donat, però jo m'he autoafirmat pas a pas i he despertat l'admiració de la seva ment científica. N'estic convençuda. Al cap i a la fi, soc una addicta. Una addicta irresistible.

—

2024-Psicolegs-3 premi-Revenge porn-Raquel Vidal